

De beloftes van de wonderleerlingen

We willen waarachtig
wonderleerlingen worden.

We willen weten hoe wonderdingen
werken.

We willen weerzinwekkende
wonderdieven weggagen.

We willen wijze, warmhartige
wensen waarmaken.

Hoofdstuk 1

De ouders van Babs Bonenstaak waren dol op maandagen. Op maandag blonk het hele huis, doordat ze meestal het hele weekend bezig waren geweest met schoonmaken en opruimen. Bovendien stonden ze allebei graag om zes uur 's ochtends op, trokken fris gestreken kleren aan, aten een kom havermout met kamillethee en reden dan goedgehumeurd naar de bank waar ze werkten. Op maandag, vonden meneer en mevrouw Bonenstaak, was alles nog schoon en netjes en perfect op orde.

Dat was precies de reden waarom Babs normaal gesproken een hekel had aan maandagen.

Maar op deze maandag aan het eind van de maand september was alles anders. De hele weg naar school straalde Babs, terwijl het somber en miezerig weer was. Het stadje Grauwhuizen zag er nog vreselijker

uit dan normaal en de school zag er triest uit: een kale betonnen bunker die donkergrijs was gekleurd door de regen.

Bij de ingang van de school stonden Babs' beste vrienden te wachten. Zodra ze het schoolplein opkwam, begon het tweetal te zwaaien. Pip Matzkovski droeg weer eens een veel te grote jurk die van een van haar oudere zussen was geweest en Nico de Luca had zoals altijd een koptelefoon om zijn nek hangen. Overigens gedroeg Pip zich meestal een beetje knorrig en Nico leek vaak een beetje gesloten. Maar vandaag konden ze hun opwinding net zo slecht verbergen als Babs.

‘Hè hè, daar ben je eindelijk!’ riep Pip. ‘Ik begon al te denken dat je ouders het niet vertrouwden!’

‘Niet zo hard.’ Nico keek snel om zich heen, maar gelukkig waren de andere kinderen al naar binnen.

Babs rende de laatste paar meter naar de ingang. ‘Nee,’ hijgde ze, ‘maar papa en mama wilden per se mee om de bus uit te zwaaien. Dus moest ik net zo lang treuzelen tot ze daar geen tijd meer voor hadden.’ Ondanks alle voorpret had ze toch een beetje last van een slecht geweten. Haar ouders dachten dat ze met haar klas bijzondere stenen zou gaan zoeken voor een

schoolproject. Ze zouden zogenaamd met hun onderwijzers in een berghut overnachten. Maar Babs kon haar ouders absoluut niet de waarheid vertellen, omdat de familie Bonenstaak niet tot de groep van ingewijden behoorde. Meneer en mevrouw Bonenstaak zouden zich van hun leven niet kunnen voorstellen dat er echt zoiets bestond als magische voorwerpen. Ze wisten ook niets van de geheime school waar je kon leren hoe je dat soort wonderdingen moest verzorgen. Babs wist het zelf nog maar kort, en het was heel bijzonder dat ervoor haar een uitzondering was gemaakt.

Maar wat er op deze heel bijzondere maandag ging gebeuren, wist Babs ook niet echt. Alleen dat zij en de vijf andere uitgekozen kinderen op een echte missie voor wonderwachters zouden gaan. Moesten ze misschien een magisch voorwerp repareren of redden? Het zou in elk geval veel spannender worden dan een bergwandeling, en waarschijnlijk ook gevaarlijker.

Nico keek een beetje moeilijk, alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Soms zou ik willen dat mama niet alles al wist,’ zei hij. ‘Ze had me bijna niet laten

gaan. Wilma moest haar beloven dat we morgen weer thuis zullen zijn. Dat is ook de reden dat we maar één nacht wegblijven, in plaats van twee, zoals gepland.'

Babs en Pip keken elkaar even aan. Nico's vader was een wonderzoeker. Hij had over de hele wereld magische avonturen beleefd, maar hij was niet teruggekeerd van zijn laatste reis. Sindsdien was Nico's moeder enorm bezorgd om haar zoon en vond ze magie meer bedreigend dan geweldig.

Voordat een van de meisjes iets kon zeggen, liep Nico snel door naar hun klaslokaal. Toen ze na hem binnenkwamen, was hun leraar, meneer Van de Kluis, al met robotachtige bewegingen zijn aktetas aan het uitpakken. 'Op jullie plaatsen... graag... jongens en meisjes,' zei hij met zijn gebruikelijke slaapverwekkende stem. 'Vandaag gaan we... heel uitgebreid... aan de slag... met onregelmatige werkwoorden. Sla nu allemaal... je grammaticaboek... open.'

Pip gaf Babs een por in haar ribben en beiden kregen zowat de slappe lach. Natuurlijk was er niets grappigs aan onregelmatige werkwoorden. Sterker nog, die waren eigenlijk gewoon vreselijk als je er de hele

ochtend mee aan de slag moest. Maar Babs en Pip wisten dat ze niet lang op redding hoefden te wachten. En inderdaad: al na een paar minuten klonk er een krakend geluid uit de luidspreker boven de deur.

‘Attentie, attentie,’ klonk de stem van directrice Rijshout. ‘In de kelder is een waterleiding gesprongen. De vrijwillige assistenten van de conciërge worden dringend verzocht naar de bezemkast te komen om haar te helpen.’

De klas mopperde zachtjes toen Babs, Pip, Nico en Clarissa opstonden. ‘Als ik dat had geweten, had ik me ook aangemeld voor dat stomme helpersclubje,’ klaagde iemand. Maar meneer Van de Kluis klapte langzaam in zijn handen en zorgde daarmee weer voor rust. *Klap. Klap. Klap.* ‘Helpen is trouwens... ook een onregelmatig werkwoord,’ ging hij onverstoorbaar verder. ‘Ik help... jij helpt... hij-zij-het helpt...’

Meer kon Babs niet verstaan. Ze rende de klas uit en verder over de gang. Pas toen ze iets voelde kriebelen in haar rugzak, ging ze wat langzamer lopen. Dat was de kandelaar Lux, die klaagde omdat hij zo ruw heen en weer werd geslingerd. De afgelopen weken had hij

gewoon tussen de schriften en boeken gezeten, maar vandaag had Babs ook nog eens kleren en toiletpullen in haar tas gepropt. Veel ruimte was er dus niet overgebleven voor een levende kandelaar.

‘Ja, het is al goed,’ mompelde Babs, en ze schommelde haar rugzak voorzichtig heen en weer. ‘Je mag er zo uit, beloofd!’

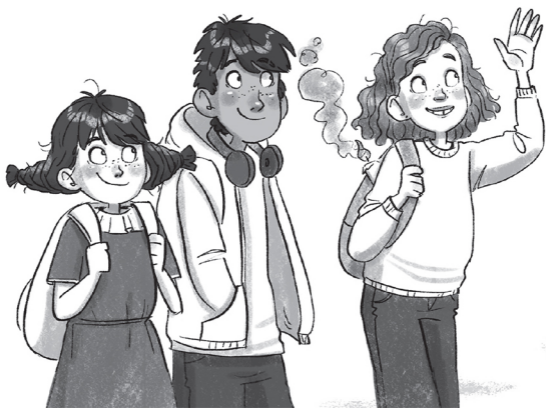
‘Je tas klaagt, Bonenstaak,’ klonk een ijzige stem, terwijl Clarissa van Rozenberg met wapperende blonde haren langs Babs stoof. ‘Wat is er, ben je verlamd of zo? Ik zou maar opschieten, anders vertrekken we zonder jou!’

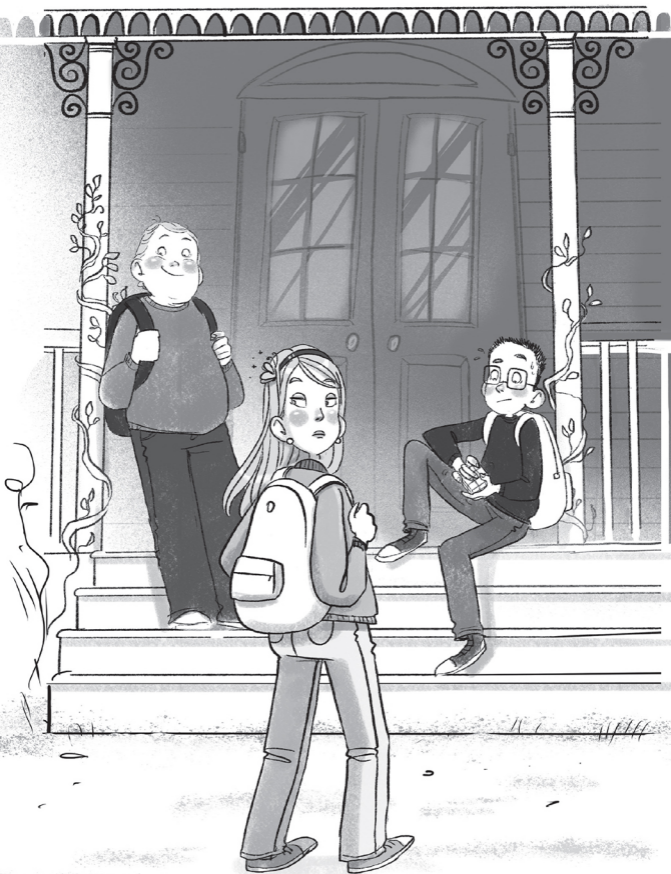
‘Alsof uitgerekend *zij* daar iets over te zeggen heeft,’ bromde Pip. Ze keek Clarissa geërgerd na. Ondertussen deed Nico de rits van Babs’ rugzak open en hoestte tot de rookwolken waren verdwenen.

‘Bedankt.’ Babs glimlachte naar hem en keek toen naar Pip. ‘Je moet je niet altijd zo op de kast laten jagen. Zeg me na: Clarissa kan ons niets schelen!’

‘Clarissa kan ik wel kelen,’ herhaalde Pip plechtig. Ze greep Babs’ hand en trok haar naar een deur met een bordje waarop **‘ALLEEN TOEGANKELIJK VOOR SCHOONMAAKPERSONEEL’** stond. Clarissa stond al in het bezemhok. Uit een van de kasten had ze een plumeau gepakt die ze over een gat in het pleisterwerk liet dansen. Giechelend werd het gat steeds groter, tot er een deur verscheen. Achter de deur leidde een trap naar een valluik, waarna je in een verwilderde tuin kwam. Midden in die tuin stond de wondervilla, en op de veranda stonden Gabriël en Bastiaan uit de parallelklas al te wachten.

‘Dat werd tijd!’ riep Gabriël, toen Babs, Pip, Nico en Clarissa aan kwamen lopen. ‘Vertel, wat hebben

jullie allemaal ingepakt voor onze tocht? Ik heb me daar gisteren echt suf over gepiekerd!’ Hij draaide zenuwachtig met zijn toverkubus, die hem normaal gesproken geniale ideeën gaf. Maar ook zijn wonderding wist niet waar ze naartoe gingen.

‘Een schoon T-shirt en een tandenborstel,’ zei Nico schouderophalend. ‘Of denk je dat we beter gereedschap en wapens hadden kunnen meenemen?’

‘*Wapens?*’ Bastiaan trok wit weg.

‘Nou ja, een zakmes of zoiets.’ Nico klonk nog steeds heel onbezorgd, maar Babs kende hem goed genoeg om te weten dat hij ook een beetje zenuwachtig was.

‘Stel je niet zo aan, zeg!’ Clarissa trok haar magische vlinder recht. Ze gebruikte hem altijd als haarclip. ‘Wilma zou ons nooit op een *echt* gevaarlijke tocht meenemen. Ze is wel vreemd, maar niet compleet gestoord. Bovendien is ze als wonderwachter verantwoordelijk voor ons!’ Zonder te aarzelen bracht ze haar hand omhoog en klopte enthousiast op de

voor deur van de wondervilla. Snelle voetstappen kwamen dichterbij en er klonk gerommel.

‘Au! Arm visnet, arme voet!’ De deur vloog open. In de deuropening stond Wilma Warrel, behoorlijk onverzorgd zoals altijd, en met paarse krullen. ‘Welkom, lieverds,’ hijgde ze, en ze keek stralend om zich heen. Met de nodige moeite bevrijdde ze haar voet uit een visnet. ‘Zo, opgelost. En nu wil ik graag het antwoord op de belangrijkste vraag: niemand hier is toch bang voor spinnen, slangen of spoken?’